

РЕЧНИК МУЖНОСТІ І БОРОТЬБИ

До 50-річчя мученицької смерті О. Ольжича

ВІРШІ СОЛДАТСЬКОЇ ДОНЬКИ

Розшукали один одного два старі фронтовики Великої Вітчизняної, однопольчани. Воювали за фашизмом і... творили вірші. Я — українською, Петро Олексійович Галактионов — російською.

Орест КОРСОВЕЦЬКИЙ, член Спілки письменників України.

Тамара ГАЛАКТИОНОВА

СОПІЛКА
— Сопілка, сопілка, як гарно ти граєш! Сопілка, звідки родом, з якого ти краю! Я кореном родом своїм з України.

«Чи кіт мій зорі украдався — млінець блискучий поживався»

«Чи кіт мій зорі украдався — млінець блискучий поживався, Добровіччю відголів шматок, Лише тонсенський рожок!».

ОДЯТНУ Я СОРОЧКУ БІЛЕНЬКУ

Одягну я сорочку біленьку, Ту, що хрестиком вишила ненька, Що корсетку та плахту строкоту, Що бабуся пошила до свята.

ЛІТО

Літо, літо, літечко! У сорочку та в каштанку, В дощочку кропачку, В сонечкову цяточку, У метелики, в жуки,

СХОЖІ РУЧЕНАТКА

Дідуся поваж малу онуку: «Візьми виделку в праву руку!» Ніж не зрозумів Клава, Де ручка ліва, а де права!

ТЕТЯНКА-ВЕСНЯНКА

У маленькій Тетянки Загустілися веснянки, Обвішніли шкени і ніс, Хоч в люстерко не дивися, Ну куди густі подіти!

НЕВТОМНІ ЧЕРЕВИЧКИ

Ну і невтомні черевички У маленькій сестричці! Побувати срізь встигають: То по сходах піднімають, То в садочку дрібнотять,

КІТ І МІСЯЦЬ

На підвісний кіт сидів, Ні собі у вуса муркотів:

ВОЛОДИМИР ОРЛОВ

ПОСАДИЛА БАБУСЯ ПАРСОТКУ

Посадила бабуся парсотку, Помня його з літків і пшала, — Ти, тої — замітали в парсотці Сорочка.

ВЕЛИКІ ВУХА

Ішов дідуся писом — ягодилабире. Ралтом чусь, під кушем сто писюкче. Загляну він під куці, а там Заць пелюк, калючку з лопки витягнути не може.

1994-й рік культурна ч. революційна Україна проголосила роком Олега Ольжича, мученика за і волю. На цьому Парасюччю мученик серед них котлова б відити дох справних поетів революціонерів: Грицько Чупринка і Олег Ольжич. Першого замучили більшовики, другого — німці.

Уривком інші жертви терору «кримських чистих і німецьких гестапо» (поети Олена Теліга, Іван Іржавський, драматург Костянтин Гуцало, автор трагедії «Грім» прокурор Давидського — про голодомор 1933 р.) і арешти української інтелігенції на початку 1930-х років.

схватив західноукраїнських учених, які співпрацювали в розгромленні північчю нехитими. Всюукраїнській Академії Наук і осудив Занозського і Скрягіна за їхню спільну віру в комунізм.

Повертаються до Криму кримські татари — на свою переміну батьківщину. Відбудовують культуру, письменність, звичай народу. Ансамбль Кримської державної опери «Хантарма»...

ТАРАСОВІ НАЩАДКИ В СЕВАСТОПОЛІ

В житті Тараса Шевченка особливу роль відграла його старша сестра Катря. Як на старшій з дітей, вона доглядала менших братів і сестер, зокрема й Тараса, а коли ще молодшою у моголю вийшла мати Тарасова, Катря замінювала її намоку хлопцеві.

Ще прадіда все-одно не написав... і все своє життя присвятив дослідженню творчості Т. Г. Шевченка. Закінчивши Київський інститут народної освіти, він працював у Дніпропетровську деканом історичного факультету університету та директором історичного музею.

В 1991 році було створено народну громаду «Шевченкові нащадки», що об'єднала розсіяних по світах родичів великого поета, а їх близько тисячі.

1823 року Катерина вийшла заміж за кріпака Антона Григоровича Красціцького-Красевича. Було в них два дитинята: дитина й Катря, а сама вся тремтіла.

Старшого сина Катерини звали Степаном. Це був неби́т Тараса Шевченка. Син Степана — Фотій Степанович Красціцький, внучатий неби́т поета, був художником-шевченковознавцем, автором численних живописних і графічних портретів поета, краєвидів тих місць, де жив і був поет, ілюстратором творів Шевченка.

Валько КРАВЧЕНКО, екскурсовод, член «Просвіти», м. Севастополь.

ЗОЛОТІ ЛИТАВРИ «ЧОРНОМОРСЬКОЇ ХВИЛІ»

Літературне краєзнавство Криму поповнилося новим виданням, потреба в якому виникла давно і нині стала особливо актуальною. Світ побачив поєдинок для викладачів, студентів та учнів з літератури «Чорноморська хвиля» — під багаторічних спостережень і роздумів над творчістю сучасних кримських українських письменників професора С. І. Губаря, авторитетного літературознавця, невідомого і самовидного лікаря кримського письменства. Мабу́ть, більше, ніж найвишуканіший епітет професора Губаря характернішу хоч би один факт: книга «Чорноморська хвиля», котру писав він безсонними ночами з молодішнім зав'язатим, — це беспримисливий дарунок всім шанувальникам української літератури, оскільки від гонорару за це величезне потрібне видання автор свідомо відмовився.

«Антоніологія», — за висловом Елеонори Соловей, — належить надто важливу роль, коли йдеться про відновлення літо-літ розкішну землі, принагідні річки-артери, страждання народу зі своїм невольничим менталітетом, який чи не найточніше відображений в творах прозаїка О. Кулика. Нерідко образ України вириває зі споглядів, з уяви, де цілком вмотивовани романтичний серпанок, проминає ореолом і проинизивий щем любові до оточеного краю. Здебільшого автори оповідають свою «малу вітчизнючність» (В. Невінчанка), але в цілому на матеріал кримських письменників вимальовується розмаїта палітра різних куточків України, причому кожен з них набірає прикмет узагальнення — медитативного або слуханого в підтексті, як, наприклад, ми бачимо у вірші М. Тернавського про «річку Ворсклу», в якій О. І. Губарь бачив аллюзію України, «замороженої похмурою лютою зимовою застою».

Особливо бачимо сприяє невловлення національної гідності своїх земляків, що розчиняються навчався в так званому «кримськоморському» середовищі. До їхніх очертальних душ він намагався дитинству СЛОВОМ.

«О брате мої! Не соромтесь, благаю вас, мови своєї! Не соромтесь пісень, що полюблять увесь білий світ! — так звертається до кримських українців Д. Кононенко. І слово поета, що доводить О. І. Губарь, здатне стати тим локом, мильоватим Леса Українка на скелях Аи-Петри».

